U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **S. N.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2016, č. j. 49 Az 12/2016 – 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2016, č. j. OAM-1125/ZA-ZA11-ZA15-2015. Žalovaný tímto rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastavil řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Polská republika.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku shledal, že Polská republika žalobkyni udělila vízum, čímž založila svou příslušnost k posouzení případné žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Žalobkyně ve své žádosti o mezinárodní ochranu a následném pohovoru neuvedla žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by existoval důvod pro posouzení její žádosti orgány České republiky podle čl. 17 nařízení Dublin III namísto příslušných polských orgánů. Krajský soud nakonec v souladu s žalovaným neshledal existenci systematických nedostatků polského azylového systému, které by bránily přemístění stěžovatelky podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný také podle krajského soudu nepochybil, pokud nedal žalobkyni možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, jelikož podkladem napadeného rozhodnutí byla pouze její vlastní výpověď a

doklady totožnosti, přičemž na dotaz žalovaného při pohovoru žádné další skutečnosti či důkazy neuvedla.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, z jejíhož obsahu vyplývá důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně posoudil namítané procesní vady rozhodnutí žalovaného. Žalovaný měl povinnost seznámit stěžovatelku s poklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a umožnit jí navrhnout další důkazy, což nemůže být nahrazeno dotazem v průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se dále v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval možností uplatnění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, podle něhož se každý členský stát může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Nakonec žalovaný také dostatečně neposoudil přípustnost přemístění stěžovatelky do Polské republiky a s ohledem na možné systematické nedostatky azylového řízení v Polské republice podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil námitky stěžovatelky za nedůvodné a navrhnul kasační stížnost zamítnout.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Otázkou vymezení institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] Otázkou přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do Polské republiky s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudcích ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, a ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, přičemž neshledal systematické nedostatky azylového systému Polské republiky, které by znemožňovaly přemístění žadatelů do tohoto členského státu. Stěžovatelka v posuzovaném případě v řízení o žalobě ani o kasační stížnosti neuvedla žádné skutečnosti a nenavrhla žádné důkazy, které by odůvodňovaly odlišné posouzení věci. V rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, Nejvyšší správní soud také konstatoval, že aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, je čistě v diskreci členských států a není povinností správního orgánu odůvodňovat skutečnost, že podle čl. 17 nepostupoval. V řízení před žalovaným ostatně stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, které by využití čl. 17 nařízení Dublin III mohly odůvodnit.

[11] Pokud jde o námitku, že žalovaný v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu neumožnil stěžovatelce vyjádřit se k podkladům řízení, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je smyslem tohoto ustanovení správního řádu *„poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení,“* a *„možnost vznést výhrady k podkladům“* shromážděným správním orgánem pro jeho rozhodnutí. Naplnění daného ustanovení je tak posuzováno s ohledem na jeho smysl, nikoliv formalisticky (viz rozsudky ze dne 4. 2. 2004, č. j. 6 A 15/2000 - 63, č. 186/2004 Sb. NSS, a ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 - 61, č. 958/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se zde ztotožňuje se závěry krajského soudu, tedy že podkladem napadeného rozhodnutí byla pouze výpověď stěžovatelky a doklady totožnosti obsahující polské vízum, přičemž na dotaz žalovaného při pohovoru ani později stěžovatelka další skutečnosti či důkazy nepředložila. Opětovné seznámení s uvedenými podklady rozhodnutí by tedy nebylo účelné.

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Předestřené právní otázky jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu zodpovězeny, rozsudek krajského soudu nevykazuje žádné zásadní vady a stěžovatelka v kasační stížnosti nevznesla námitky, které by odůvodňovaly judikaturní odklon. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že jelikož je stěžovatelka manželkou cizince s povolením trvalého pobytu na území České republiky (jak vyplývá z podkladů ve spise krajského soudu), je oprávněna zažádat o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Řízení o udělení mezinárodní ochrany však zásadně neslouží k legalizaci pobytu na území České republiky z rodinných důvodů.

[14] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2016

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu